

Publicerad 2011-04-03 15:45 av Mats

Dessa små inbitna djävlar som betar sig som (svin?)

Inbrottet

Inbrottet

Det kom en objuden gäst i natt trots att jag låst ytterdörren. Troligen slank den in för att jag inte var tillräckligt vaken när jag höll på att låsa dörren. Hursomhelst så somnade jag fridfullt och tänkte väl inte att jag skulle bli angripen under natten. Så fegt att attackera en försvarslös, sovande person. Om jag kunde möta honom med blicken skulle jag spänna ögonen i honom, eller henne, och säga; Din lilla, lilla fegis där, varför ger du dig inte på någon av samma storlek, någon av din egen kaliber. Om det var en han eller hon vet jag inte på grund av storleken som den, inte, hade. I själva verket är den så liten att jag ännu inte har sett den. Så jag kanske skulle prata för döva öron, om det nu ens finns såna på den, att prata för.

I vilket fall som helst hade den en önskad gåva med sig. En sån där gåva som man önskar uppvakta sina ovänner med. Men vi kan väl inte vara ovänner när vi inte känner varandra, tänker jag då, då vi ju inte ens kan ha en vettig dialog.

Hela kroppen fick den att ömma på mig. Det kröp som en olustig känsla upp efter min kropp, från fötterna till bröstet. Däruppöver ställde den till med ännu värre saker. Medan jag sov! Tänk er, en sån feg typ. Man kunde tro att han var politiker. Men han tillhör väl ett för litet parti för att komma in i riksdan eller också är han och hans gelikar redan där, oanmällda

Halsen kändes hopsnörd och sårig, som om varelsen hade haft en spade med sig och letat efter något, kanske en skattgömma av något slag. Jag försökte hosta ut det när jag omsider vaknade men det kom varken någon spade eller nåt annat. Hostningen fick istället nåt annat i mig att reagera.

Nysningen kom långt nere ifrån och arbetade sig uppåt ut genom de fladdrande näsvingarna och spred sig i mitt morgonyra sovrum, så att gardinen flaxade till i fönstret. Omedelbart efter, redan när den första nysningen hade passerat näsmynningen var redan nästa laddning på väg upp genom näsgångarna. Så fortsatte det tills jag räknat till åtta, med mitt huvud som slungades bakåt för varje eruption.

Då ska ni betänka; att det huvud som räknade hade invaderats av en molande värk som gjorde det ytterligt jobbigt att formulera varje siffra i tanken. Särskilt fyran och åttan som ju har två vokaler. En sån liten

rackare, sa jag högt för mig själv, trots att allt tal, med alla sina smärtor, hotade att förgöra mig. Det måste ha varit som en graviditet, och födelse, i ett. Men slutligen gav jag upp med att känna och erkände för mig själv att jag drabbats av en förkylning, som den lille, lille, rackaren smittat mig med under natten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mats med Poeter.se id #11075 innehar upphovsrätten